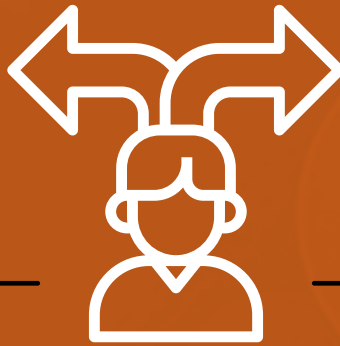

14
EERLIJKE
VERHALEN

MORGEN NEEM IK ECHT ONTSLAG

het lef om totáál ander werk
te gaan doen

Lian van Ark-Swinkels

Copyright © 2021 Lian van Ark-Swinkels

Auteur: Lian van Ark-Swinkels
Uitgever: S2 Uitgevers
Redactie: Nienke van Oeveren, Boekredactie
Correctie: René Swinkels
Vormgeving: Sander Tol, TOL Design
Fotografie: Nancy Zwaal Fotografie
(foto's Tineke Plat: Margot de Heide,
Studio Flabbergasted)
ISBN: 9789492528919
Sponsored by: **giraffe hr**[®]

Eerste druk, januari 2022

Als je dit boek onder de scanner of het kopieerapparaat legt, vraag je dan even af of dit recht doet aan alle uren werk die aan dit boek zijn besteed. Het overnemen van kleine stukjes tekst voor gebruik in kleine kring is geen probleem. Bedrijven, overheids- en onderwijsinstellingen die een deel van de tekst willen kopiëren, kunnen een bijdrage overmaken aan Stichting Reprerecht. Twijfel je hierover of wil je foto's of (delen van) dit boek overnemen voor commerciële doeleinden, neem dan contact op met de uitgever.

www.S2uitgevers.nl

INHOUDSOPGAVE

Inleiding

**van ARCHITECT
naar CLINICLOWN**
Arthur Pirenne

**van ARTS
naar COACH**
Tineke Plat

**van PSYCHOLOOG
naar JUF**
Elise Haarman

**van INVESTMENT MANAGER
naar MEUBELMAKER**
Timon Smid

**van BANKMEDEWERKSTER
naar UITVAARTVERZORGENDE**
Diana Verdaasdonk

**van ZWEMCOACH
naar RECRUITER**
Remy Rooijackers

**van PERSONAL ASSISTANT
naar TOILETJUFFROUW**
Janine Peeters

**van POLITIEAGENT
naar MONTEUR**
Martin Kouters

6	van CONSULTANT naar KRAAMVERZORGENDE Carmen Raben	46
8	van KAPSTER naar SOCIAAL WERKER Jenny van der Werf	50
12	van BELEIDSADVISEUR naar PORTRETMAKER Eelco Horvers	54
18	van BEROEPSMILITAIR naar PORTRETMAKER Dennie van Diesen	60
22	van TEAMLEIDER naar ZAKELIJK TEKENAAR Femke van Voorthuizen	66
28	van MANAGER naar BEMIDDELAAR IN DROOMBANEN Derk van Bijsterveldt	70
32	De ingrediënten	74
36	Wat een avontuur	76
40	Dank je wel	79
	Ruimte voor notities	80

INLEIDING

ALS IEMAND EEN CARRIÈRESWITCH MAAKT, VINDEN WE DAT VAAK ONTZETTEND STOER. WAUW, DIE IS DAPPER! DIE HEEFT LEF. LEF OM ONDANKS EEN HYPOTHEEK, ONDANKS ONDUIDELIJKHEID OF ONZEKERHEID ZIJN OF HAAR VASTE BAAN OP TE ZEGGEN EN AAN EEN TOTAAL ANDERE CARRIÈRE TE BEGINNEN. 'IK DACHT: IK GA HET GEWOON DOEN!' IS DAN MEESTAL EEN UITSPRAAK ERGENS IN HET VERHAAL. DAT FASCINEERT MIJ MATELOOS. WANT JOH, ER GAAT VAAK EEN PROCES VOORAF AAN DAT 'GEWOON DOEN!' WAT DACHT JE ALLEMAAL? WAT VOELDE JE? WAT DEED JE? WAT GEBEURDE ER IN JOU EN WAT GEBEURDE ER OM JE HEEN? BRENGT JE CARRIÈRESWITCH JE WAT JE ERVAN GEHOOPT HAD?

Ik ging op zoek naar mensen die het roer om hebben gegooid en totaal ander werk zijn gaan doen. Geen verhalen aan de oppervlakte, maar echt persoonlijk en de diepte in. Niet alleen omdat ik een onuitputtelijke interesse heb in wat maakt dat we doen wat we doen. Ook omdat in het écht persoonlijke de herkenbaarheid voor een ander zit. Anders denk je al snel: Jaja, mooi walhalla-verhaal, maar zo makkelijk is het niet. Ik wil het eerlijke verhaal, ook met onzekerheden en heftige gebeurtenissen: dat maakt je mens en mag wat mij betreft meer gedeeld worden.

Ik heb tot nu toe in mijn werkende leven met meer dan duizend mensen energieke, soms ontroerende en vaak diepgaande gesprekken gevoerd. Over wat hen drijft in hun werk en wie ze zijn. Het leverde me in combinatie met mijn achtergrond in arbeid- en organisatiepsychologie een boel begrip van mensen op. Ik zie tussen die mensen

dan ook veel overeenkomsten. Hoewel je zelf, als je met wensen en twijfels rondloopt, kunt denken dat jij de enige bent op de wereld. Ik ging dus op zoek naar die stoere mensen die totaal ander werk zijn gaan doen. Het zou een online portretreeks worden. Ik vond ze, bevroeg ze en ik schreef hun verhaal op. Na een aantal verhalen werd me echter al duidelijk dat die niet vluchtig online moesten komen te staan. Deze mensen verdienen het om in een boek te staan. Want man, wat werden het levensverhalen en wat raakten ze mij, ieder op hun eigen manier. Die persoonlijke verhalen vind je in dit boek.

Een zo divers mogelijk clubje wilde ik, juist om de overeenkomsten te laten zien, hoewel geen verhaal hetzelfde is. Ik vergeet vast nog iets of iemand in die diversiteit, daarvoor alvast excuses; mijn associatietalent en daarmee de neiging om de hele wereld erbij te betrekken moest worden ingedamd.

Ik bespaar je de maatschappelijke- en HR-relevantie. Dat organisaties als geheel en de mensen die het werk doen, te allen tijde gebaat zijn bij de juiste persoon op de juiste plaats. In goed welzijn en met kansen op de arbeidsmarkt. En alle thema's die daarmee samenhangen zoals employability, duurzame inzetbaarheid, vitaliteit, recruitment, mobiliteit, zingeving... Die relevantie is er, heel erg, maar dit boek komt uit mijn hart en de behoefte om ons met elkaar te verbinden. Laten we het dus vooral niet ingewikkelder maken dan nodig.

Nee, er volgt geen *holy grail* 5-stappenplan en het is geen geluksboek voor het vinden van jouw nieuwe carrière. Vind ik marketingbullshit. Wat voor jou werkt, werkt voor een ander niet. Dus ga ik je niet vertellen wat jij moet doen. Ik zal wel de kern voor je samenvatten aan het begin van ieder verhaal en aan het einde van het boek de ingrediënten beschrijven. Verder stel ik je tussendoor coachende vragen die je aan het denken kunnen zetten en even stil laten staan. De geportretteerden geven je tips en achterin vind je lege pagina's om je gedachten op te schrijven als je dat wilt.

Dan meteen even de ontvullende disclaimer: dit boek is geen pleidooi om allemaal aan een nieuwe carrière te beginnen, om werk te zoeken dat alleen maar leuk is of om je *ultimate purpose* te vinden. Ik weet niet hoe het bij jou zit, maar ik kreeg serieuze stress van het zoeken naar zo'n allesomvattend zingevend doel in leven en werk. Met de daaropvolgende angst om een keuze te maken, want stel je voor dat het de verkéerde keuze is. En af en toe word ik ook een beetje iebelig van onze immer durende zoektocht naar geluk.

Dus laten we het simpel houden. Ik ben er wél van overtuigd dat als je weet wie je bent, wat voor jou belangrijk is en waar jij blij van wordt, dat je een blijer mens bent. Als je weet wat voor jou werkt. Gewoon, op dit moment. Wát dat dan ook is. Als je vervolgens iets gaat dóen (ook al kies je drie keer voor een andere baan), ga je iets

doen in je huidige baan of zit het voor jou helemaal niet in werk. Als jij maar weet waarom. Van meer blijere mensen wordt de wereld denk ik ook wat blijer. In elk geval leuker, want er wordt meer gelachen. Dat is ook wat waard.

Aan het einde van het boek beschrijf ik de ingrediënten. Jouw smaak bepaalt of je wel of geen rode peper in je gerecht doet. Of je het in huis hebt of dat je het nog zou moeten halen. En of je dan een paar stukjes lekker vindt of dat je de hele peper erin mikt en het je niets uitmaakt of je tafelgezelschap dat ook trekt. *Whatever works for you!*

Misschien zit jij nu in dat proces vóór 'gewoon doen'. Misschien kriebelt er iets. Of vreet er zelfs iets. Heb je nog een gekoesterde later-als-ik-groot-ben-wens terwijl je stiekem al groot bent. Moet je ineens, omdat alles even te veel is geworden of omdat je door een reorganisatie je baan verliest, nadenken over wie je bent en wat je wilt. Misschien werk je als loopbaan- of mobiliteitsadviseur, als recruiter, coach of HRM-er. Of vind je het gewoon interessant te lezen wat mensen beweegt. Dat kan ook. Door welke bril je dit boek ook leest: ik hoop oprecht dat het een inspiratie voor je is! Dat je herkenning vindt. We zijn allemaal mens.

Lian.

Ik vind het ontzettend leuk als je me laat weten als een of meerdere verhalen je geïnspireerd hebben, tot een inzicht of een actie, of gewoon als je het een mooi boek vond: mail me op lian@mensenjournalist.nl. Want dan ervaar ik die verbinding ook echt, in plaats van hier nu de intentie op te typen, zittend achter een computerscherm.

VAN:
ARCHITECT

NAAR:
CLINICLOWN

ARTHUR PIRENNE

ALS OPGELEID EN WERKEND ARCHITECT KOOS ARTHUR PIRENNE (61) ZO'N TWINTIG JAAR GELEDEN DEFINITIEF VOOR HET CLOWNSCHAP. HIJ VERTELT HIEROVER ALSOF HET GISTEREN WAS. ARTHUR WERKT ALS CLINICLOWN VOOR ZIEKE KINDEREN EN MENSEN MET DEMENTIE EN MAAKT THEATER. EEN HEEL LEVENSVERHAAL, OVER DRIVE, BEVESTIGING, VRIJHEID EN HET HIER EN NU.

DROOM

Ik heb Bouwkunde aan de TU in Delft gestudeerd. Eigenlijk heb ik daar de droom van mijn vader mee gerealiseerd. Ik kom uit een intellectueel gezin waarin het vanzelfsprekend was dat iedereen ging studeren. Mijn vader was heel atechnisch en had altijd een overdreven eerbied voor ingenieurs. Hij glúnderde als hij vertelde over zijn zoon die aan de technische universiteit studeerde. Uit mijn beroepskeuzetest na de middelbare school kwam circusdirecteur of beeldhouwer. 'Leuke hobby, maar ga maar een vak studeren.' Desondanks heb ik met veel plezier architectuur gestudeerd.

Tijdens die studie werd ik een aantal maanden opgenomen in het ziekenhuis als gevolg van mijn astma en eczeem, waar ik toen met periodes heel ziek van was. In die kliniek ben ik gaan nadenken over wie ik was en wat ik wilde, ik hield ook een dagboek bij.

CLOWN

Bij een vriend zag ik een folder liggen van een kinderkamp; vierhonderd etterbakkies en veertig leiders. Dat ben ik gaan doen, maar ik kon echt totaal geen orde houden. Ik kon wél op de bonte avond een mop vertellen toen alle leiders een rode plastic clownsneus in

de hand werd geduwd. Na afloop kwamen kinderen naar me toe om te vertellen dat ze mij de leukste clown vonden. Ik weet nog heel goed dat ik toen het woord 'clown' in mijn dagboek schreef. Dat woord is toen geland. Vervolgens kwam ik in de krant een advertentie voor een workshop Clownerie tegen waar ik me voor opgaf.

NIET NADENKEN

Clown zijn voelde als thuiskomen. Je moest vooral níet nadenken. Huh? Ik die met zonlichtmechanica bezig was. En je impulsen volgen! Wat zijn dat? Ik vond het ontzettend leuk. Wat was het fijn om niet na te denken, dat vond ik zo bijzonder. Van nature ben ik een hartmens, niet zozeer een hoofd-mens. Maar zo zie ik het nu, dat wist ik toen niet. Na de workshop heb ik met een andere deelnemer een slotact op een open avond gespeeld in een vol theater. Na afloop kwamen er weer mensen naar me toe die tegen me zeiden dat ik talent had en daar mee door moest gaan. Dat deed ik. Inmiddels was ik afgestudeerd en werkte ik al jaren als architect. Ik heb een solovoorstelling gespeeld op een festival en werd daarna gevraagd door een mime-speler om met hem een duo te gaan vormen.

ANGSTEN

De mime-speler voerde de druk op; 'Wanneer zeg je je baan nou eens op?' Ik heb lang getwijfeld; ik had een goede baan, had daarnaast ruimte om theater te maken, kreeg een fijn salaris. Tot ik op een dag aan het werk was en kozijnen en goten stond in te tekenen. Ik realiseerde me: of ik dit nu doe, of Jan, of Piet; die goot gaat er hetzelfde uitzien. Maar die clown, dat ben ik. Ik legde mijn pen neer, liep naar mijn baas en heb mijn baan opgezegd.

IK HAD GEEN FINANCIËLE BUFFER OM OP TERUG TE VALLEN.

Een week later vertelde mijn vrouw dat ze zwanger was. Ze had begrip voor mijn keuze en steunde me. Mijn vader had het er moeilijk mee. Sommigen vonden het mooi dat ik mijn hart durfde te volgen, anderen verklaarden me voor gek. Ik sprak met mezelf en de mime-speler af dat ik het een jaar zou proberen. Ik heb echt wel angsten gevoeld, het gevoel dat ik viel. Ik had zo'n mooie baan, een baan waar anderen misschien een moord voor zouden doen, zou ik niet gestraft worden voor wat ik zag als arrogantie? Vrienden werden directeur, kochten grote huizen, ik had eigenlijk niets. Ook geen financiële buffer om op terug te vallen.

REKENEN

Het was de tijd waarin veel bedrijfsfeesten werden georganiseerd. Daar zijn we typetjes voor gaan ontwikkelen. In de week dat mijn dochter werd geboren, belde mijn oude baas met de vraag of ik terug kon komen én werd ik door een ander architectenbureau benaderd. Er werd ontzettend aan me getrokken. Maar, een man een man een woord een woord; het jaar was nog niet om. Toen het dat wel was, ben ik clown gebleven. De ene maand verdiende ik veel, de andere maand niets, ik was voortdurend aan het rekenen. Wat ik eigenlijk helemaal niet leuk vond. Ik kon toen twee dagen in de week aan de slag als docent op de TU in Delft, dat gaf me heel veel rust. Na een paar jaar merkte ik echter dat ik niet meer meekon met de studenten, ik was er te veel uitgeraakt, en ben ik met lesgeven gestopt. >>

Toen heb ik voor de tweede keer auditie gedaan bij de CliniClowns. Via een omweg ben ik bij hen aan de slag gegaan op een vast en parttime contract.

VOOR EEN CLOWN IS ER ALLEEN HET HIER EN NU. IK VIND DAT EEN HEEL MOOIE STAAT VAN ZIJN.

VRIJHEID

Het grote verschil tussen architect en clown is voor mij vrijheid. Architectuur is 2 procent inspiratie, 98 procent transpiratie. Het creatieve proces is mooi, maar daarna ben je hard en jaren aan het zwoegen om dat gebouw voor elkaar te krijgen. In een spel van belangen, geld en macht... ik was daar gewoon te eerlijk voor. Nu is

die strijd weg. Ik ga ergens heen en maak kinderen of dementerenden blij. Ik heb nooit getwijfeld aan mijn talent. Als ik terugkijk, zat het grapjes maken en relativeren toch echt in me. Ik heb altijd vertrouwen in mijn kunnen gehad en onderweg bevestiging gekregen van anderen. Mijn vrouw zag het ook; het klopt bij wie ik ben.

HIER EN NU

Als ik heb gespeeld, neem ik het niet mee naar huis. Aan de ene kant sta je meer open, aan de andere biedt die clownsneus ook een bescherming. Ik zie het leed, maar ik zie het ook weer niet. Ik kijk het kind in de ogen en accepteer alles. Totaal. Natuurlijk ontroert het je wel. En ik leer er ontzettend veel van. Een zesjarig meisje met kanker bij wie ik een aantal keer was, heeft het niet gehaald, maar ze was zó levendig. Helemaal niet bezig met dat ze er binnenkort niet meer zou zijn, gewoon bezig met woordjes leren en rekenen. Hoeveel is 3 plus 6, dát deed er voor haar toe. Zo mooi in het moment zijn is iets waar de clown ook naar streeft. Een clown heeft geen verleden en geen toekomst. Er is alleen maar het hier en nu. Dat is het magische eraan, ik vind dat een heel mooie staat van zijn. ○

**TIP
VOOR EEN
ANDER**

- 1 Doe waar je blij van wordt en waar je van 'aan' gaat. Dat is geen eenduidig ding, dat kunnen heel veel dingen zijn. Ik ga 'aan' als ik in Barcelona een gebouw van Antoni Gaudí zie, maar ook als een act klopt. 'Aan' gaan is wanneer alles in elkaar valt en er een bepaald gemak bij komt.
- 2 Dat het bijna als vanzelf gaat, is een signaal. Dat is niet altijd gemakkelijk; daarvoor moet je vaak eerst door een proces heen. Maar kijk naar Lionel Messi: hij heeft keihard getraind, maar het lijkt alsof zijn voeten sneller zijn dan zijn hoofd en het plezier straalt er vanaf.

WANNEER HEB JE AAN HET EINDE VAN DE WERKDAG MEER ENERGIE DAN AAN HET BEGIN ERVAN?

VAN:
ARTS

NAAR:
COACH

TINEKE PLAT

TINEKE PLAT (35) WILDE ALS KIND AL DOKTER WORDEN. ZE BEWANDELDE TIEN JAAR LANG HET GEIJKTE PAD, VAN HET INLOTEN BIJ GENEESKUNDE, COSCHAPPEN LOPEN TOT DE SPECIALISATIESTUDIES. LANGZAAMAAN ONTSTOND HET BESEF DAT ZE IETS DEED WAT HAAR NIET GELUKKIG MAAKTE, MAAR DAT HEEFT HAAR VEEL GEKOST. EEN VERHAAL OVER EEN LIJF DAT ALARMBELLEN LAAT AFGAAN, MAAR EEN HOOFD DAT DIE NIET HOORT. TOT IEMAND HAAR ZAG EN HAAR MET DE JUISTE WOORDEN OP HET JUISTE MOMENT RAAKTE. SINDS BEGIN 2020 WERKT TINEKE ALS ZELFSTANDIG COACH EN HELPT ZE MET NAME ARTSEN HET ROER OM TE GOOIEN.

MOEDER TERESA

Al in groep acht, in het noorden van Friesland, zag ik het voor me: het maakt niet uit wie, ik wil alle mensen van de wereld helpen. Als een moeder Teresa. Het moest ook de spoedeisende hulp worden, in Amsterdam. Want daar kwamen vast de ergste gevallen, die ik dan kon oplossen. Ik wilde dus dokter worden. Toen ik na het vwo uitgeloot werd voor geneeskunde, heb ik een jaar hbo-v gedaan. Het jaar erop werd ik wél ingeloot en toen was het besloten. Ik ging dokter worden. Daar was ik heel blij mee, want dat was wat me te doen stond.

COSCHAPPEN

Het studentenleven was fantastisch en in de eerste drie jaar theorie was alles interessant. Ik wil altijd en bij alles begrijpen hoe iets in elkaar zit. Of dat nou het hart, de longen of het brein is. Ik nam ook niet klakkeloos iets aan en stelde altijd de 'waarom'-vraag. In het vierde jaar begonnen de coschappen. Die duurden elk vier weken. In die tijd was ik nog best onzeker en moest ik eerst de kat uit de boom kijken. Vier weken was voor mij dus veel te kort en heel zwaar, de beoordelingen waren nooit al te best. Ik vond het zwaar dat je

beoordeeld werd als een nummer, op je prestaties, niet op wie je bent of hoe je de dingen doet.

Een arts stelde me bij een operatie allerlei theoretische vragen waar ik het antwoord niet op wist en dat werd me niet in dank afgenomen. Verbaal kreeg ik op denigrerende toon een sneer uit de pan. Ik kreeg terug dat ik ongemotiveerd was, zo kwam dat blijkbaar over, terwijl ik van binnen dacht: Hoe kun je dat zeggen, dat klopt niet. Of dat ik op het matje moest komen terwijl ik het heel erg vond dat ze niet gewoon het gesprek met me aangingen. Ik raakte oververmoeid, dat vond ik ontzettend vervelend.

PLEK

Ik ging naar een psycholoog en hoorde het standaardriedeltje. Ik werd gelabeld als perfectionistisch, ik moest niet zo streng zijn voor mezelf. Vier weken later ging ik weer door. Ik begrijp achteraf wel vanuit hun perspectief dat ik overkwam als iemand die de kantjes eraf liep, maar ik was gewoon niet op mijn plek. Maar dat was geen onderwerp. Er werd nooit gevraagd: 'Heb je het naar je zin, vind je het leuk?' Ik was daar zelf ook helemaal niet mee bezig, maar als de vraag nooit gesteld wordt, komt er ook geen bewustwording op gang.

MEEGEZOGEN IN DE CULTUUR

Na mijn afstuderen was ik er helemaal van overtuigd dat ik gynaecoloog wilde worden. Dat positieve van de geboorte van een baby wilde ik liever dan altijd alleen met ziekte bezig zijn. Bij gynaecologie liep ik echter ook volledig vast. Ik heb daarna wel een heel leuke baan op de spoedeisende hulp gehad.

De hiërarchie in het ziekenhuis vond ik heel heftig. De rangorde is zo vreselijk sterk, je moet je plek kennen. Ik heb één keer gezegd dat ik het ergens niet mee eens was, dat werd vervolgens naar alle artsen doorgespeeld, dat kon echt niet. Ik ben nuchter, oprecht en direct. Ik hou er absoluut niet van om me anders of beter voor te doen om omhoog te klimmen, daar voelde ik me niet goed bij. Maar ook onder elkaar hielden we de schijn op en toen ik zelf hoger in de boom zat en een coassistent onder me kreeg, ging ik bijna hetzelfde doen. Voelde ik me echt meer of beter dan die ander. Ik heb het nooit geuit en iemand zo behandeld, maar die gedachte: nu ben ik hier op deze plek en ga jij maar eens naar mij luisteren, die had ik wel. Ik werd er gewoon in meegetrokken.

WANDELEND HOOFD

Ik wilde weg uit het ziekenhuis, maar dan bleef maar één beroep over: huisarts. Ik startte de huisartsenopleiding, maar ben daar nooit gelukkig in geweest. Veel te saai voor mij, te weinig afwisseling en hectiek zoals op de spoedeisende hulp. Halverwege de opleiding werd ik zwanger en kreeg ik dusdanige rug- en bekkenklachten dat ik uit de running raakte. Dat is mijn redding geweest. Ik had het lef niet om er zelf uit te stappen. Het was wachten op een 'legitieme' reden: ik ben ziek, ik heb klachten, dus moet ik even stoppen. Toen pas voelde het geoorloofd om dat te zeggen.

Ik had nog steeds niet door dat ik echt niet op mijn plek zat. Sterker nog, als je er langer dan een jaar uit bent, kun je de opleiding opnieuw doen. Dus ging ik weer op mijn werk toen mijn dochter acht maanden oud was en ik nog niet eens fatsoenlijk voor haar kon zorgen. Bovendien was ik twee maanden opgenomen geweest in een revalidatiekliniek. Ik lag tussen het zien van patiënten door zelf op de onderzoeksbank uit te rusten, had een speciale stoel omdat ik anders niet kon zitten, lag tijdens een stage op een gegeven moment vier keer per dag op een matras - en viel dan in slaap. Nog steeds gingen er geen alarmbellen af. Ik was een wandelend hoofd, mijn lichaam was op, maar ik had geen contact met mijn lijf. Je moet dit afmaken. Je moet het voor je dochter doen. Je moet een goed inkomen creëren. Helemaal kapot zat ik bij de huisarts: 'Je moet stoppen.' Een last viel van me af: hè hè, ik mag stoppen. Ik kreeg veel reacties uit mijn omgeving dat het zonde was van mijn opleiding. De keuze kwam nog steeds niet uit mezelf, maar langzaamaan ontstond het besef dat ik iets aan het doen was waar ik niet gelukkig van werd.

TUNNEL

Ik ben er een tijd uit geweest, heb therapie gehad, ook voor mijn relatie die behoorlijk onder druk stond. Maar ik zat nog steeds in die tunnel. Daarom concludeerde ik dat ik iets in de zorg moest gaan doen. Ik had mezelf wijsgemaakt dat ik behoefte had aan minder verantwoordelijkheid. Ik ging werken als doktersassistente, dat was in het begin leuk want ik leerde iets nieuws, maar na een half jaar was er al geen uitdaging meer. Ondertussen was ik door die therapieën en mijn eigen interesse bezig met mijn persoonlijke ontwikkeling. Ik vond het oprecht altijd een feestje om naar de psycholoog te gaan, omdat ik het fantastisch vond om te ontdekken hoe ik werkte. >>

Ik weet nog dat ik de documentaire *The secret* keek. Ik vond er van alles van, veel te Amerikaans, maar dat alles begint met je gedachten en dat ik zelf meer invloed had op mijn leven dan ik dacht, was een eyeopener. Ik zag dat er veel kansen voor verbeteringen waren in het team, misschien was het wat voor mij om leiding te geven. Een andere optie was er niet meer. Ik was geïnteresseerd in mensen, had er een beeld bij hoe ik mensen dan zou helpen in hun ontwikkeling. Ik zette mijn zinnen op de functie van leidinggevende en kreeg de baan.

NIETS ANDERS

Een team van honderd doktersassistenten, met veel wisseling van leidinggevend in de voorgaande jaren, een duo met een té verschillende collega, ook een startende leidinggevende. En onze leidinggevende was ook nieuw in de organisatie en had geen ervaring in de zorg. En Corona kwam. Meteen voelde ik weer de weerstand tegen de hiërarchie waar ik ineens weer in zat. Ik raakte van de rails door allerlei conflicten, was mezelf echt helemaal kwijt. Ik sliep niet meer en zat 's nachts beneden. Piekerde continu over wat anderen tegen me zeiden, wat ze van me vonden, ik voelde me minderwaardig en onzeker. Ik was thuis overprikkeld, geïrriteerd, geen leuke moeder en geen leuke partner. Weer dat wandelende hoofd. Ik weet niet of ik verder wil, maar ik zal wel moeten. Ik kan niets anders en word met mijn CV nergens aangenomen. Ik zag die hypotheek: ik kan niet stoppen. Dat was een ontzettend sterke overtuiging.

VOELEN? WAT MOET IK DAARMEE?

VOELEN

Het is een jaar geleden, maar het is een vage periode voor me. Ik weet nog dat ik tijdens een gesprek dat weer escaleerde, een *black-out* kreeg. Mijn brein schakelde uit. Het ging gewoon niet meer. Ik ben bij de bedrijfsarts geweest, maar ik had geen burn-out. Toen ging ik in gesprek met de leidinggevende van mijn leidinggevende en dat is heel goed geweest. Zij zei dat het even goed was zo, dat ik de tijd moest nemen. En ze vroeg aan me: 'Wat heb je nodig?' Ik had rust

nodig, ik wist het allemaal niet meer. Vervolgens zei ze iets tegen me dat voor mij *life changing* was. 'Tineke, ga eens even voelen wat je wilt.' 'Voelen? Wat moet ik daarmee? Ik kom straks gewoon terug, dan richten we de functie anders in en komt het allemaal weer goed.' 'Dat kun je wel zeggen, maar ga tijdens je vakantie eerst maar eens voelen.' Dat deed blijkbaar iets bij me.

INTUÏTIE

Op vakantie in de Ardennen voelde ik van alles. Ik ben dol op de natuur en wil lekker buiten zijn, reizen. Naar de campingwinkels gaan stond voor mij altijd al symbool voor avontuur, voor nieuwe dingen ontdekken. Ik ontdekte allemaal dingen van mezelf die ik daarvoor niet zag. Als ik nu terugkijk, zie ik dat ik meerdere grote beslissingen in mijn leven op basis van mijn intuïtie heb genomen. Als kind wist ik soms dingen voor een ander het zelf wist. Ik was die intuïtie volledig kwijtgeraakt, maar die was er ook heel snel weer. Ik voelde me zo oprecht blij en gelukkig tijdens die vakantie. En ik voelde véél weerstand bij de gedachte aan teruggaan naar het werk. Toen las ik een boek dat me de ogen nog verder opende. Ik durfde het eerst niet tegen mijn man te zeggen, dat ik niet meer terug wilde. 'Als je dat niet wilt, moet je het niet doen.' Hij geeft me altijd de ruimte. Het was moeilijk om hardop aan mezelf toe te geven. Want ik voelde ook dat ik dan een dikke vette streep door mijn hele carrière zou zetten.

IK STOP

Eenmaal terug voelde ik het na een aantal gesprekken nog steeds. Ik zei: 'Ik stop ermee.' Een risico, want ik wist niet of ik dan ontslag zou moeten nemen of een vaststellingsovereenkomst zou krijgen. Van tevoren had ik allemaal scenario's bedacht, maar de leidinggevende van mijn leidinggevende reageerde heel professioneel. Ze had net daarvoor besloten dat ze mijn mentor wilde worden, omdat ze ervan overtuigd was dat ik het kon en door mijn verhaal zag wat er allemaal speelde. Ze had een plan om mij te begeleiden, maar ze voelde dat dit besluit uit mijn hart kwam. We zijn ontzettend fijn uit elkaar gegaan, waardoor er ook financieel rust was. Zij wist van mijn geschiedenis in het ziekenhuis en wilde me een goede ervaring meegeven en deze goed afsluiten. Daardoor voelt het voor mij ook als goed en afgesloten.

STEM

Door die financiële rust had ik de tijd om grondig uit te zoeken wie ik was, wat ik wilde en hoe ik dat voor elkaar kon krijgen. Ik deed een

cursus en sprak nog steeds met een psycholoog. Ik voelde sterk dat ik wilde ondernemen. Ik wist niet goed waarin, maar wel dat ik niet meer voor een baas wilde werken en vrijheid, afwisseling en avontuur wilde. Mijn intuïtie herkende ik toen ik in de auto een ingeving kreeg: ik wil retraites gaan organiseren. Je gedachten zijn een harde stem die continu doorgaat, intuïtie zegt vaak maar één of twee keer iets. Met een zachte, vriendelijke stem die je vaak niet hoort door het getetter in je hoofd. Vervolgens gebruik je je hoofd om die ingeving concreet te maken. Voor mij een grote *eyeopener* dat ik daar een *shift* in kon maken. Als ik hierdoor zo lang op het verkeerde pad heb gelopen, geldt dat vast voor meer mensen. Ik wil dit anderen leren; helpen bewegen naar het juiste pad. In combinatie met retraites, het buiten zijn.

Ik had het nog nooit gedaan en als ik iets doe, doe ik het goed. Ik hou er niet van zelf lang aan te rommelen en wilde het meteen goed neerzetten. Daarom zocht ik begeleiding door een businesscoach. Dat geld hadden we niet op de bankrekening staan, maar als je het roer echt om wilt gooien, komt er een punt dat je in het diepe moet springen. Dat andere is onbekend, je brein wil je koste wat kost tegenhouden. Dus je moet springen, er is geen andere manier. Omdat ik me daar zo bewust van was, herkende ik wat er in me gebeurde en durfde ik op mijn gevoel af te blijven gaan. Dat geld voor de coach hebben we gespaard en het is er ook gekomen. Dingen blijken altijd wel op te lossen en mogelijk.

JE MÁG HET HARDOP ZEGGEN ALS JE BAAN NIET BIJ JE BLIJKT TE PAssEN.

STRATEGIE

Voor het eerst doe ik werk dat ik wél leuk vind, waarin ik niet de dagen en uren aftel. Ik ben geen type dat wrok of verbitterdheid voelt. Ik kijk altijd naar wat iets me heeft opgeleverd. Er komt meer kijken bij ondernemen dan wat je van de buitenkant denkt. >>

